

עמ"ת 10527/01/23 - אדהם חמיס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 10527-01-23 חמיס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 559942/2022

בפני כבוד השופט אוהד גורדון
העורר אדהם חמיס על-ידי ב"כ עו"ד ר' סוואעד
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט ח' פס) מיום 1.1.23. בית המשפט הורה על המשך מעצרו של העורר, עד לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

רקע

1. לעורר הרשעה קודמת מיום 15.2.22 בעבירות של גניבת רכב והיזק לרכוש. בגין עבירות אלה נגזרו עליו עונשים שכללו מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומאסר מותנה. את עבודות השירות ריצה הוא בבית החולין "אלין" בירושלים. כפי הנטען בכתב האישום מושא הליך זה, תוך-כדי ביצוע עבודות השירות בבית החולים התפרץ העורר לדירה, הממוקמת במבנה הצמוד לבית החולים. זאת באמצעות מעבר ממרפסת בית החולים אל חלון הסלון של דירת המתלוננים, פתיחת החלון ונטילת רכוש וכספים. כך עשה, כנטען, בשתי הזדמנויות בימים 11.12.22 ו-12.12.22.
2. בהחלטה מושא הערר קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה למיוחס לעורר, אך קיים "כרסום" בעצמתן (מטעמים שיוצגו בהמשך). נקבע, כי כלל הנסיבות מציג מסוכנות ממשית ומקשה על מתן אמון במשיב, וכי יש מקום לקבלת תסקיר טרם הכרעה בבקשה לעצרו. דיון המשך נקבע ליום 13.2.23.
3. העורר מעוניין להשיג על קביעות בית המשפט קמא, במישור הראייתי ולעצם ההפניה לשירות המבחן. בין היתר, טען שמדובר בתיק נסיבתי, כי בשל העומס שעל שירות המבחן ראוי היה לשקול חלופת מעצר, וכי אין יתרון לשירות המבחן על פני בית המשפט.

דיון

4. לאחר שקילה, אני סבור שיש להידרש לערר. המדובר ב"ערר ביניים": ערר המוגש בעיצומו של הדיון בערכאה הדיונית בבקשת המעצר, טרם הכרעה סופית. אחזור על דברים שציינתי במקרים דומים (למשל

עמ"ת 47510-05-22, עמ"ת 20856-12-22) לפיהם, לפי ההלכה הפסוקה, ההידרשות לערר ממין זה לרבות קיום דיון בו מסורה לשיקול דעת בית המשפט ותיעשה במקרים חריגים בלבד. זאת, משום שהמצב הראוי הוא לאפשר לערכאה הדיונית לסיים את מלאכתה. בין היתר, נשענת הלכה זו על הרצון לייחד את הביקורת השיפוטית למצב דברים שלם, ועל שיקולים מעשיים של יעילות הדיון. חריגים לכך ייתכנו במקרים מובהקים כגון טעות ברורה בהחלטה.

להבדיל מן הנטען בידי העורר, הלכה זו לא חלפה מן העולם והיא שרירה וקיימת גם כיום, למרות העומס שעל שירות המבחן. להמחשה, ראו החלטות בית המשפט העליון מהעת האחרונה, בבש"פ 8645/22 **מסאלמה נ' מדינת ישראל** (21.12.22), ובבש"פ 8528/22 **סיני נ' מדינת ישראל** (19.12.22). לביסוס ההלכה ראו גם בבש"פ 371/15 **בלעום נ' מדינת ישראל** (19.1.15), בבש"פ 3771/17 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (9.5.17), בבש"פ 6661/18 **כהן נ' מדינת ישראל** (21.9.18).

5. עניינו של העורר אינו ממין החריגים המצדיקים להידרש ל"ערר ביניים". בפרט, איני סבור שההחלטה להפנותו לתסקיר היא בבחינת טעות בולטת, המצדיקה התערבות של ערכאת הערר בעיצומו של ההליך המתנהל בבית משפט השלום.

6. יש בהפניה זו משום מתן ביטוי לקביעות בית המשפט קמא, שמצא כי קיימת חולשה מסוימת במישור הראייתי. שכן, לו נמצאו ראיות לכאורה בעצמה מרבית לביצוע עבירות רכוש נוספות בידי העורר, תוך כדי שהוא אסיר המבצע עבודות שירות בגין הרשעה קודמת בעבירת רכוש, ומנצל את השהות בבית החולים לצורך התפרצויות לדירה סמוכה למרות מאסר מותנה שתלוי ועומד נגדו - נראה כי נדרש היה לשקול בכובד ראש את העתירה למעצרו עד לתום ההליכים. ההכרעה שלא לעשות כן, ולהוסיף ולבחון באמצעות שירות המבחן את עצמת העילה, והאפשרות אם קיימת להתמודד עמה בתנאים מגבילים, נותנת ביטוי לשקלול הנדרש בין מישור הראיות לכאורה, למישור עילת המעצר. אין בה טעות המצדיקה הידרשות ל"ערר ביניים".

7. מסקנה זו נותרת בעינה גם בשים לב לטענות שהציג העורר במישור הראייתי. בית המשפט קמא ציין בהחלטתו, כי טביעת אצבע של העורר התגלתה על חלון סלון הדירה שנפרצה. חלון, דרכו בוצעה ההתפרצות. עוד צוין, כי חלון זה צמוד למרפסת בית החולים בו ביצע העורר את עבודות השירות - ואף מסר כי נהג לשהות במרפסת זו כדי לעשן. במרפסת עצמה אותר רכוש השייך למתלוננים, בעלי הדירה שנפרצה.

לצד זה, צוינו תמורות בגרסת העורר: בחקירתו הראשונה לא ידע העורר להסביר את הימצאות טביעות האצבע על חלון הסלון, והכחיש כל קשר להתפרצויות. בהמשך, בהודעה נוספת, שינה העורר טעמו וטען שטיפס אל חלון הסלון ואך הציץ לתוך הבית.

אציין כי גרסה אחרונה זו אומרת דרשני, משצוין בהחלטה כי "על מנת להגיע לחלון הסלון, יש לדלג מהמרפסת של בית החולים אלון הצמודה לחלון הסלון...". הטענה כי העורר בחר "לדלג" כך אך כדי להביט לתוך דירה זרה, מעלה סימני שאלה שוודאי ישחקו תפקיד בהליך העיקרי.

המכלול מציג אפוא טביעת אצבע חיצונית במיקום שההגעה אליו מצריכה "דילוג" ממרפסת בית החולים, קשר של העורר למרפסת זו, רכוש של המתלוננים שנמצא בה, ופערים בדברי העורר, שבגרסתו הראשונה נמנע מהצגת הסבר לטביעת האצבע, ובגרסה נוספת הציג הסבר שאינו חף מקושי.

8. כל אלה לא מאפשרים לקבוע שנפלה טעות בולטת בהחלטה, לפיה קיימות ראיות לכאורה בעצמה שאין לבטלה. אמנם, נקבעה "חולשה" בשאלה האם הראיות מוכיחות ביצוע שתי התפרצויות, וקושי הנוגע למיקום טביעת האצבע, אלא שכאמור לעיל ניתן לאלה ביטוי בעצם ההחלטה על עריכת תסקיר.

הכרעה

9. בנסיבות אלה, לא קמה הצדקה להידרש ל"ערר הביניים", והוא נמחק.
10. המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א טבת תשפ"ג, 04 ינואר 2023, בהעדר
הצדדים.